

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

1. OKTOBER 1932

4. ÅRGANG

NUMMER 19.

Kristus-livet

Alt har en begynnelse og ender i Gud; Han er den evigt værende, fra hvem alt annet stammer. Kristus-livet er en av de levende virkeligheter som har en levende begynnelse i oss. Vi vil betenke og betrakte dette vartemne under fem jevne overskrifter.

1. Kristus-livet har en begynnelse i oss.

Den kan være vanskelig å påvisse likesom øyeblikket da dagen begynner å gry. Men den kan også være så klar og bestemt som et lynglimt har en begynnelse, ikke så sikkert har Kristus-livet i oss det. Denne begynnelse er det øyeblikk da den ny fødsel finner sted. «I må fødes påny», var Kristi ord til Nikodemus og til den hele verden. I det øyeblikk et menneske blir født på ny ved Guds And, i samme øyeblikk begynner Kristus-livet, idet Kristus tar bolig i det nye hjerte og fyller det allerhelligste av menneskets ånd med sin nærværelse. Da er Kristus «dig» ikke bare som et pant på herligheten, men som herlighetens oplevelse. For å kuhne leve Kristus-livet må du være gjenfødt, født på ny. Uttryksmåten har ikke meget å si bare kjengjerningen er en virkelighet i ditt liv. Kristus-livet begynner med livet fra Kristus. Formel religion forslår ikke. A begynne å gå i kirke, å be, å lese i Bibelen, å yde bidrag til kirkelig arbeide og å føre et moralisk liv — det er ennå ikke begynnelsen til Kristus-livet.

2. Kristus-livet fører til erkjenning av Gud som Far.

Vi mottar barnekårets ånd i hvilken vi roper «Abba, Fader» til Gud, og Anden selv visner med vår ånd, at vi er Guds barn (Rom.

8, 15–16; Gal. 4, 6). Guds faderlighet var en av de høieste virkeligheter for Jesus Kristus; hvor ofte sa han ikke: «Fader», «Min Fader», «Faderen», «eders Fader», «Hellige Fader», «O Fader! Kristus var sig Guds faderlighet levende bevisst. Og mottagelsen av Kristus i vårt liv umiddelbart gi oss den samme bevissthet. Kjærligheten til vår Fader i himmelen vil skyte frem og vi vil hvile tillitsfull i ham. I en av Henry Moorhouses prekener forteller han hvorledes han gikk ut i marken sammen med en landmann som hadde mange får. Da kom de til et moder-får med tre yndige, små lam. «Er det ikke et skjont syn?» sa Moorhouse. «Jo, men jeg akter ikke å fåret beholde dem alle; jeg vil ta et av dem bort,» var landmannens svar. «Hvad vil du så gjøre med lammet?» — «Jeg vil gi det til en gjæst.» — «Har De gjort det før?» — «Ja, for to år siden hadde det samme får tre lam, og jeg gav et av dem til en gjæst til opfostring. Efterhånden vokset lammet og kunde ete gress; da tok jeg det bort fra geitene og satte det blandt førene. Men det lam hørte aldri en gjæsts breken uten at det sekte å følge etter den.» — Hvad var grunnen? Det var blitt opfostret ved gjæitemmel og hadde således fått noe av gjæitens natur.

Når vi ved gjenfødelsen får del i den nye natur — Kristi natur, sonnenaturen — da vil vi alltid stå i barneforholdet til Gud Fader. Vår himmelske Fader vil bli gjenstand for vår tilbedelse, Guds vilje vår glade sysselsettelse. Men for dem der forkaster Kristus som Frelseren er der ikke noe som heter Faderlighet. Forst ved troen på Jesus Kristus blir vi

Guds barn (Gal. 3, 26) og treder inn i familieforholdets gæde og kjærlighet. Vi lever da ikke mere som foreldrelose barn, men har den glede å kjenne en Faders personlige nærværelse, kjærighet, omnsorg, beskjermelse og veiledning.

3. Kristus-livet fører til dyptere erkjenning av Kristus.

Vi beier oss for ham og adlyder ham. Vi vet at den tronsatte, herliggjorte Kristus er kommet for å bo i våre hjarter. Kristus blir i oss en levende, lysende virkelighet som ikke alene er i himmelen, men også er oss ganske nær. Han er i sannhet kommet inn i våre hjarter og har åpenbaret sig for oss. Han har omskiftet våre suksesser til sang og våre trengsler til seire. Han har fått erknen til å blomstre som en rosehage. Han vandrer med oss og tauer med oss, og hjertet brenner i oss mens vi vandrer med ham ad livets støvete veie. Historiens Kristus blir en nutidens Kristus. Det første århundredes Kristus blir det tyvende århundredes Kristus. Den Kristus vi hørte far og mor fortelle om blir vår Kristus. Vi sier glade «amen» til Spurgeons skjonne beskrivelse av Kristus. «Han er en blomst, som ikke visner. Han er en flor som aldri utters, han er en sol som ikke kjenner til å formørkes. Han er alt i alle — og er mere enn alt.»

4. Kristus-livet fører til erkjenning av den Hellige And.

Den Hellige And visner ikke om sig selv; men Kristus visner om Anden. Som Anden er Kristi hovedvidne, således er Kristus Andens hovedvidne. Legg merke til Kristi vidnesbyrd om Anden mens han vandrer på jorden:

1) Han skal lære eder alle ting. (Joh. 14, 26).

Misjonen har sin rot i Kristuskjærighet, slik som den viste sig på korset og nu lever i Guds barns hjarter. De kristne bør være like helhjertet i å soke å bringe Guds store frelse til den ganske verden, som verdens barn er ivrig i å utføre sine planer i den naturlige verden.

Bonn er det middel Gud først og fremst anvender i denne store gjerning.

Bed for misjonærene, at deres liv i Kristus må lyse klart og sterkt, at de må være ommens menn og kvinner, tyt med Guds kjærighet, at det åndelige livs krefter må virke gjennem dem.

Bed for de innfødte mennesker, at de må kjenne herligheten i hemmeligheten

Misjonen

blandt hedningene som er Kristus i dem, herlighetens håp.

Bed for de nyrelste, for alle elever i skolene, at undervisningen i Guds ord må skje i Guds kraft.

Bed særlig for de innfødte arbeidere, at Den Hellige And må tylle dem til å være vidner for Kristus blandt sine landsmenn.

Bed først og sist for Guds menigheter hjemme, at de må løftes ut av sin likegylighet, så alle troende bringes til å forstå at den eneste gave for deres liv er å være med og gjøre Kristus til Konge og Herre i menneskers hjarter.

Andrew Murray.

2) Han skal minne eder om alle ting (Joh. 14, 26).

3) Han skal veilede eder til hele sannheten (Joh. 16, 13).

4) Han skal herliggjøre mig (Joh. 16, 14).

5) Han skal ta av mitt og forsyna meg (Joh. 16, 14.)

6) Talsmannen (Joh. 16, 7).

Saledes visner nu Anden om Kristus den dag idag. Når Kristus bor i våre hjarter da kjenner vi Anden som vår lærer, som den påminner oss, fører oss inn i sannheten og åpenbarer Kristus for oss, og som den der står hos oss og trøster oss i hver farens, smertens og forvirringens stund. Den Hellige And blir oss ikke bare en kraft, men en person.

5. Kristus-livet fører til erkjenning av Guds ord.

Bibelen blir oss en ny bok. Et litt ukjent lys opklarer dens hellige sider; den blir «boken». De andre bøker og blade tilfredsstiller ikke mere vårt hjertes hunger, således som Guds bok gjør det. Vi leser den når som helst og hvor som helst; vi leser den tidlig om morgenen og sent om aftenen, vi søker ensomhet for å studere den, vi søker veiledning og inspirasjon i den, vi anropet om nåde til å hente visdom fra den. De andre forstår oss måske ikke; de kritiserer og spotter. Men vi taper ikke motet, men gransker videre i Guds ord, bedende og takkende.

En mine venner, der senere ble misjonær, tilhørte en familie som av vane var regelmessige kirkegjengere. Men han ble virkelig frelst ved troen på Kristi forsonende død, hvorefter han ble en ivrig bibelleser. Hans mor kunde ikke forstå ham; hun mente, han hadde mistet likevekten. «Jeg kan forstå, at du leser i den bok om sondagen,» sa hun,

Forts. 4. side.

OPSTANDLSEN

En tysk student forteller at han ved universitetet hørte en dogmatisk forelesning over temat: Gives der en opstandelse? Det for så mange overmåte viktige spørsmål ble besvart så: «Det gjør mig ondt, mine herrer, at jeg idag har måttet børge Dem den siste gnist av from barnetro og tilild til lærer om dodes opstandelse. Det er bare en levning av middelaldersk overtro og mystikk, et fata morgana. Videnskapen tilroper oss: «Der gives ingen opstandelse fra de døde.»

Studenten forteller videre at da han kom hjem på sitt værelse, kastet han sig på kne og ba Gud inderlig om at han ville sende lys til hans nedbeide hjerte i anledning av hvad han hadde hørt.

Dagen etter besøkte han en venn som var medisiner, og åpnete sitt hjertes tilstand. Denne avbrøt og spurte: «Har du hørt at professoren unge, smukke hustru er død inatt etter en operasjon. La oss vente og høre fortsettelsen av hans dogmatiske forelesning om opstandelsen.»

Og fortsettelsen kom. Fjorten dager etter holdt professoren igjen en forelesning og valgte igjen å tale om opstandelsen. — Dyp stillhet hersket i den tett besatte sal, da han øiensynlig sterkt beveget uttalte: «Mine herrer, en gang må jeg tale over dette alvorlige tema: Der gis i sannhet en opstandelse fra de døde. Den allmektige Gud har for to uker siden — nemlig natten etter min siste forelesning — overbeviset mig derom på en rystende måte ved min elskede hustrus hastige dødsleie. Nu er jeg blitt overbeviset om at der både finnes en evig Gud og en opstandelse fra de døde.»

Videre kom han ikke. Den sterke mann brot sammen med et

smertesutbrudd. — Gud hadde i sin nåde ført ham gjennem til seier, til det evige livs håp og til tro på opstandelsen.

Pædag. tidsskrift.

STRØK GJELDEN

En forretningsmann i byen Sloan, Iowa, U. S. A., hadde utsættende fordringer på ca. 75,000 dollars. Nylig strok han alle gjeldsposter i sine bøker og sendte brever til alle sine skyldnere om at deres gjeld var streket. Brevene slutted slik: «Vår bønn er at Gud må signe og hjelpe Dem.»

Mannen tilhører den norske kirke.

EN PROFETI

Hos profeten Amos i kapitel 3, 15 leser vi en profeti, hvis oppfyllelse på en vidunderlig måte synes bekreftet gjennom den siste tids utgravninger i Palestina. Profeten sier: «Og jeg vil nedslå vinhuset tillikmed sommerhuset, og elfenbenshusene skal forgå, og de mange huse skal få ende, sier Herren.» Denne profeti hen-

viser til beretningen om Akabs død i 1. Kong. 22.

For nylig har en kjent Palestinaforsker, G. M. Fitzgerald, i England holdt et foredrag om sine utgravninger i Betsham, og ved denne leilighet blef der fremvist noen eiendommelige stykker Elfenben som nettop den pågjeldende morgen var ankommet fra Samaria. De menes å stamme fra okong Akabs elfenbenshus, som omtales i 1. Kong. 22, 39. Der er utsikt til at man vil finne hundre eller tusener av disse elfenbensbrudstykker ved fortsatte utgravninger. Mange av dem har vært utsatt forild, et vidnesbyrd om at profeten Amos' profeti er blitt oppfylt.

VERDENSSITUASJONEN IDAG

«På jorden skal folkene engstes i fortvilelse», heter det i det profetiske ord. En av Storbritannias ledende statsmann Sir Austin Chamberlain, har nylig uttrykt sig således:

«Jeg har aldri — undtagen un-

der verdenskrigen — sett verden så ørport og med så mange uløste problemer. Jeg har hatt erfaring med vanskeligheter angående utenlandske affærer, men jeg kan si at Europa gikk fremad — og forståelsen mellom de store og små makter vokste. Men når jeg ser på verden idag, ser jeg et mot satt forhold, og jeg tvinges til å erkjenne at av en eller annen årsak som det er vanskelig å utpeke, har verden de to siste år gått baklengs.»

DEN HOLLANDSKE REGJERING

har nylig vedtatt et lovforslag som påbryr fengselsstraff for personer som spotter Gud og det hellige. Denne lov er særlig rettet mot kommunistenes grove kamp mot all religion.

I ENGLAND

er der en stigende flom av forbrytelser — nesten en tredjedel flere grove lovbrudd enn for krigs. Jo, vi er ikke i lovlosenhets tid og «den lovlose» er nok ikke langt borte.

Hilsen fra India

Mahsba U. P. India

16—8—1932.

Elskede venner i Jesus. Guds rike fred!

«I riker jà jorden! synger for Gud, lovsgyner Herren!»

Bare en enkelt gang tillater tiden mig ikke, jeg var nogen og I klædte mig ikke. Jeg var syk og i fengsel og I besøkte mig ikke. Da skal de også svare som de andre: Herre, når så vi dig hungrig eller torstig eller nogen eller syk eller i fengsel og har ikke tjent dig? Da skal han svare dem og si: Sandelig sier jeg eder, hvad I ikke har gjort mot en af mine minste, har I heller ikke gjort mot mig? Og de fikk hver lønn etter sin gjer.

Mine første ord er en pris til Herren! Han er så uendelig god imot oss, og jeg er meget lykkelig i hans tjeneste. Vi har hatt gledelige opmuntninger i de sistre par uker. Et av våre nyfrele ble gravet med Jesus i dåpen. Han er frukten av en av våre inniske medarbeidere! Vil I huske ham i eders bonner? Også hans kone og barn. De siste uker har vi hatt to unge menn fra en landsby ca. 20 mil herfra. De kom for å motta undervisning i den kristne religion. De bad om tillatelse til å gå til deres landsby med mange løfter om å kom-

me tilbake. Vennligst ta dem med på bonnelisten også.

I vil også prise Jesus med oss for de fire utposter, som er blitt åpnet her i distriket. De er ca. 15 mil fra Mahsba, som er vårt hovedkvarter. Hver utpost har en evangelist og bibelkvinne, så ordet blir gitt ut hver dag. Når dette brev når dere er vi igjen ute på tur i distriktet, og behøver megen forbann.

Vi er forvissset om at fiende vil reise sig til hårdnakket motstand og frysende hat mot dinne Guds ord bekjennere. Han følger dem med Guds frende og gjer det den dag samme overfor alle boen. Hatet kommer fra deres døde, og gjer det den dag fra dem som i åndelig hensyn skal stå nærmest.

Men se hvilket beslutning David ga sin vrede bror, har jeg gjort, det var ord. Bare et ord er nok og optendes. De vil selv sattronen, og tror å kunne med seire, men er dog løse når det avgjørende skjeldne, de mener det er hvomot og kan ikke se lidet til Gud, og lydigheten laget for bekjennelsen.

SPREDTE FELLE

Stevne i Arendal

(Resten)

Stevnet fortas over: «Tjenes

nigheten.» Et par sangs blev su-

etter br. J. Hushovd le-

1—4.

Daniel Nilsen innledet

4, 1—16. Kristus som

hetens hode, ved best

nigheten trenger. Det

gav noen til apostler,

dem har vi fått omtri-

«nye testamente»

profeter. Den profeti-

bringer skjulte ting

samlingen 1. kor. 14

trenger alt Gud har

nigheten! Den pro-

fete skal være i me-

pinsedag til bortryk-

libl. ser vi hvad e-

gjerning består i.

evangelist oplever bi-

hjelper menigheten

te. I Paulus finner vi

se nædegaver kombi-

apostel (Rom. 1, 5).

han var hyrde elle-

Pet. 5, 1.), han var

Tim. 2, 7). En hyr-

å vokte hjorden f

fordre den, pass

dyrene», villfarende

også gi dem andel-

ke.

Kjelas: Det er

et godt grunnlag

ste Ap. gj. 6, 1 f

hvordan apostlene

de skulde utta

rike og hadde en

fordi de var ful

Hellig And. Der

on tjenestene, f

Tim. 5, 17.

Det blev frem

all spiltelse va-

skjellige grupper

degaver var ikke

gruppe, men til

en helhet. Man

det var ubibla-

ste og ledere

hadde liten e-

skap til Guds d

a innsette dem

bibelens mål.

1. Tim. 3, 1—1

Broder Paulsen

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonenes tjjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonsskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspriisen er: I postsal kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles av alle landets postanstalter og hos kommisjonene. Adressesforandringer, skriftlig oppsikt og betalinger skjøres til ovenstående adresse.

Arsfesten i Oslo

Vennene som arbeider for Alb. M. Christiansens misjonsvirksomhet i Kongo har sin årlige festlig sammenkomst i Østerhaugt 1, Oslo den 16. oktober i år. (Se annoncen.)

Det har vært dyrebare stunder vi har hatt på disse årlige sammenkomster og det vil sikkert bli det i år også. Alle som har anledning til å delta vil høste velsignelse av å komme.

Som det fremgår av regnskapet fra br. Syvertsen, Drammen, i dette nr. har det også kommet inn bra med økonomiske midler i disse vanskelige tider. Gud vel signe festen og misjonen.

Broderhilsen
G. Iversen.

Mitt liv

La oss betrakte disse ord, og vi vil gå innom oss selv og sparre: Hvad er mitt liv?

Vi vil medta handelsmannens princip i dette tilfelte. Handelsmannen har i regelen hvert år væroppeling i sin forretning og her av kan han utregne hvor meget han eier. Dersom ikke det blev gjort, ble der megent elendighet innen forretningslivet.

Dette spørsmål er av meget større betydning enn noen forretning og pengespørsmål. Det forlanger en forstegnelse over hva mitt liv er verd! Jeg kunde spørre deg om din formue, det kunde du svare på, men nu er det Gud som spør etter ditt liv?

Har du noen gang tatt forstegnelse over ditt liv og hvor meget du eier derav. Ja vi må dog erkjenne at vi lever på lånt tid! Ingen av oss lever sig selv, og ingen der sig selv. Du erindrer vel dommen som Jesus fremstillet på en så inntryksfull måte. «Kommer hit, I min faders velsignede, arver det rike som er eder bereft fra verdens grunnboll blev lagt. Ti jeg var hungrig, og I gav mig å ete, og jeg var torstig og i gav mig å drikke, jeg var fremmed og I tok mig til eder, jeg var naken og I klædte mig, jeg var syk og I besøkte mig. Da skal de rettferdige svare ham og si: Herre, når så vi dig hungrig, og gav dig mat? Eller torstig, og gav dig å drikke? Når har vi sett dig fremmed og tatt dig til oss? Eller naken og har klædt dig? Når har vi sett dig i fengsel og er kommet til dig? Og kongen skal svare: «Sandelig sier jeg eder; hvad I har gjort mot en av mine minste brødre, har I gjort mot meg.

Les Daniel 12, 2—3 og Joh. Ap. 14, 13.

Da skal han si til dem på den

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonenes tjjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonsskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspriisen er: I postsal kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles av alle landets postanstalter og hos kommisjonene. Adressesforandringer, skriftlig oppsikt og betalinger skjøres til ovenstående adresse.

Misjonsbjem.

Den norske Kinamisjon har innkjøpt den vakre eiendom Lofthus i Vestre Aker til misjonsbjem. Hjemmet er ikke ferdig etter omminnredningen og er visstnok det vakreste misjonsbjem i landet. Det ligger i meget naturskjønne omgivelser — med en vidunderlig utsikt over Oslo og Oslofjorden. I første etasje er en hyggelig salong, spisesal og rum for mindre møter. Resten av første og hele annen etasje optas av moderne, lyse og vennlige soverom.

En nyomvendt

kom til Moody og spurte: «Er det ikke nødvendig at jeg oppgir verden nu når jeg er blitt omvendt? — «Det er ikke nødvendig,» svarte Moody, «du behøver slett ikke å oppgi verden. Avlegg et riktig frimodig vidnesbyrd om den Herre Jesus, så skal verden snart oppgi dig, som en den ikke mere har bruk for.»

Det er nettopp den slags kristne vi behøver idag.

Takknefthet.

På en læges kontor fant jeg disse ord:

«Den sitt liv til Gud har givet og som elsker Jesus Krist. Seirer i sin kamp i livet og vil finne hjem til sist.»

En fattig pike har sydd disse ord og latt dem innramme av takknemlighet fordi lægen ofte har hjulpet i hennes hjem med gaver og annen hjelp.

H. Zeller.

For det første har en sådan dårlig samvittighet, og er redd

ved å bekjenne bor vi ikke dra oss, ti om vi så gjor vil vi ikke glipp av megen velsignelse. Sånn taler meget alvorlig om den sjel som undrar sig, har ikke lyst til.

La oss beregne omkostninga og stille oss i kampanen, har trodd og bekjent til frelse, la oss fortsette og trø til dem dalet. Vi var stol, sjelens frelse.

Vi er forvissset om at fiende vil reise sig til hårdnakket motstand og frysende hat mot dinne Guds ord bekjennere. Han følger dem med Guds frende og betyr samtidig nederlag for seg. Hans skikkelse kan ikke se som der personlig reiser mot ham, men han innskyter, snedige ånd i mennesker, og får denne måte det ene menneske å reise sig mot det annet. Ja, og brodre både kjedelige og der går under skinnet av ånden, men som kun er religiøse, i dette tilfelle reist sig til kr. mot hverandre, uten riktig selvverd, ikke bevisst at de herved står sig til tjeneste som djevelens håndtlangler.

Av mangen på full frelse er de satan skaffer sig håndtlanger

etter Jakobs ord når han sier «hvorfra kommer all ufredenhet» hvorfra kommer all striden blandt eder? er det ikke eders ster som fører krig i eders land, mer,» o. s. v. Gud vil frelse os til ålyste, og når han det gjort mister fienden sin innbydelse hos oss.

Joseph som i foregående kapitel er nevnt som et eksempel der den redskap til at Guds plan ble gjennemført ved bekjennelsen er avgjørende for kristenlivet. Det kan med rette sies å være selve løsepunktet. Dette er vår fiende ikke klart bevisst. Når han ikke kan hindre bekjennelsen, så vil han reise sig til motstand og hat mot den bekjennende. Således blir hat og forfølgelse og misskjennelse en selvfølge.

Så ondt og provende det enn kan føles, å bli miskjent og forført til uskyld, har det dog sine lyse sider! Ti det er et klart kjenntegn på en rett stilling i Gud. Den dag vi inngår motstand har fra noen kant for hans navn skyld, står vi i fare etter Jesu egne ord: «Ve eder når alle taler vel om eder.» Mesteren har tvertimot sagt: «I skal hates av alle for mitt navn skyld.»

Det rette forhold til Gud blir således en lidelsessetting; men den bringer kun glede og velsignelse til vårt indre liv. Nu må ingen tro at der ikke finnes lidelse uten for kristenlivet, tvertimot.

Peter fremstiller i sitt brev to lidelsessettinger. Vi skal se litt på disse, og så kan leseren dra slutning om forskjellen. Ingen bor tro at det er bare de forfulgte kristne som har det ondt og lider, så vi derved skrekkes og tar avstand av den grunn.

Han sier: «Undre eder ikke over den ild som kommer over eder til prevelse, som om der hender eder noe underlig! Men i samme mon som I har del i Kristi lideler skal I glede eder, for at I i hans herligheidsåpenbarelse kan glede eder med jubel. Om I hennes for Kristi navn skyld er I salige fordi herligheits og Guds And hviler over eder.» Dette er den sande stilling i Gudslivet. Ingen bor tro på den, vi frydes heller når vi har sorg en liten stund ved allehånd fristelser.

Den annen lidelsessetting Peter fremholder er å leve som en mor, tyv eller ugjerningsmann. Hvordan lider en sådan?

For det første har en sådan

dårlig samvittighet, og er redd

ved å bekjenne bor vi ikke dra oss, ti om vi så gjor vil vi ikke

glipp av megen velsignelse. Sånn taler meget alvorlig om den sjel som undrar sig, har ikke lyst til.

La oss beregne omkostninga og stille oss i kampanen, har trodd og bekjent til frelse, la oss fortsette og trø til dem dalet. Vi var stol, sjelens frelse.

Vi er forvissset om at fiende vil reise sig til hårdnakket motstand og frysende hat mot dinne Guds ord bekjennere. Han følger dem med Guds frende og betyr samtidig nederlag for seg. Hans skikkelse kan ikke se som der personlig reiser mot ham, men han innskyter, snedige ånd i mennesker, og får denne måte det ene menneske å reise sig mot det annet. Ja, og brodre både kjedelige og der går under skinnet av ånden, men som kun er religiøse, i dette tilfelle reist sig til kr. mot hverandre, uten riktig selvverd, ikke bevisst at de herved står sig til tjeneste som djevelens håndtlangler.

Av mangen på full frelse er de satan skaffer sig håndtlanger

etter Jakobs ord når han sier «hvorfra kommer all ufredenhet» hvorfra kommer all striden blandt eder? er det ikke eders ster som fører krig i eders land, mer,» o. s. v. Gud vil frelse os til ålyste, og når han det gjort mister fienden sin innbydelse hos oss.

Joseph som i foregående kapitel er nevnt som et eksempel der den redskap til at Guds plan ble gjennemført ved bekjennelsen er avgjørende for kristenlivet. Det kan med rette sies å være selve løsepunktet. Dette er vår fiende ikke klart bevisst. Når han ikke kan hindre bekjennelsen, så vil han reise sig til motstand og hat mot den bekjennende. Således blir hat og forfølgelse og misskjennelse en selvfølge.

Så ondt og provende det enn kan føles, å bli miskjent og forført til uskyld, har det dog sine lyse sider! Ti det er et klart kjenntegn på en rett stilling i Gud. Den dag vi inngår motstand har fra noen kant for hans navn skyld, står vi i fare etter Jesu egne ord: «Ve eder når alle taler vel om eder.» Mesteren har tvertimot sagt: «I skal hates av alle for mitt navn skyld.»

Det rette forhold til Gud blir således en lidelsessetting; men den bringer kun glede og velsignelse til vårt indre liv. Nu må ingen tro at der ikke finnes lidelse uten for kristenlivet, tvertimot.

Peter fremstiller i sitt brev to lidelsessettinger. Vi skal se litt på disse, og så kan leseren dra slutning om forskjellen. Ingen bor tro at det er bare de forfulgte kristne som har det ondt og lider, så vi derved skrekkes og tar avstand av den grunn.

Han sier: «Undre eder ikke over den ild som kommer over eder til prevelse, som om der hender eder noe underlig! Men i samme mon som I har del i Kristi lideler skal I glede eder, for at I i hans herligheidsåpenbarelse kan glede eder med jubel. Om I hennes for Kristi navn skyld er I salige fordi herligheits og Guds And hviler over eder.» Dette er den sande stilling i Gudslivet. Ingen bor tro på den, vi frydes heller når vi har sorg en liten stund ved allehånd fristelser.

Den annen lidelsessetting Peter fremholder er å leve som en mor, tyv eller ugjerningsmann. Hvordan lider en sådan?

For det første har en sådan

dårlig samvittighet, og er redd

ved å bekjenne bor vi ikke dra oss, ti om vi så gjor vil vi ikke

glipp av megen velsignelse. Sånn taler meget alvorlig om den sjel som undrar sig, har ikke lyst til.

La oss beregne omkostninga og stille oss i kampanen, har trodd og bekjent til frelse, la oss fortsette og trø til dem dalet. Vi var stol, sjelens frelse.

Vi er forvissset om at fiende vil reise sig til hårdnakket motstand og frysende hat mot dinne Guds ord bekjennere. Han følger dem med Guds frende og betyr samtidig nederlag for seg. Hans skikkelse kan ikke se som der personlig reiser mot ham, men han innskyter, snedige ånd i mennesker, og får denne måte det ene menneske å reise sig mot det annet. Ja, og brodre både kjedelige og der går under skinnet av ånden, men som kun er religiøse, i dette tilfelle reist sig til kr. mot hverandre, uten riktig selvverd, ikke bevisst at de herved står sig til tjeneste som djevelens håndtlangler.

Av mangen på full frelse er de satan skaffer sig håndtlanger

etter Jakobs ord når han sier «hvorfra kommer all ufredenhet» hvorfra kommer all striden blandt eder? er det ikke eders ster som fører krig i eders land, mer,» o. s. v. Gud vil frelse os til ålyste, og når han det gjort mister fienden sin innbydelse hos oss.

Joseph som i foregående kapitel er nevnt som et eksempel der den redskap til at Guds plan ble gjennemført ved bekjennelsen er avgjørende for kristenlivet. Det kan med rette sies å være selve løsepunktet. Dette er vår fiende ikke klart bevisst. Når han ikke kan hindre bekjennelsen, så vil han reise sig til motstand og hat mot den bekjennende. Således blir hat og forfølgelse og misskjennelse en selvfølge.

Så ondt og provende det enn kan føles, å bli miskjent og forført til uskyld, har det dog sine lyse sider! Ti det er et klart kjenntegn på en rett stilling i Gud. Den dag vi inngår motstand har fra noen kant for hans navn skyld, står vi i fare etter Jesu egne ord: «Ve eder når alle taler vel om eder.» Mesteren har tvertimot sagt: «I skal hates av alle for mitt navn skyld.»

Det rette forhold til Gud blir således en lidelsessetting; men den bringer kun glede og velsignelse til vårt indre liv. Nu må ingen tro at der ikke finnes lidelse uten for kristenlivet, tvertimot.

Peter fremstiller i sitt brev to lidelsessettinger. Vi skal se litt på disse, og så kan leseren dra slutning om forskjellen. Ingen bor tro at det er bare de forfulgte kristne som har det ondt og lider, så vi derved skrekkes og tar avstand av den grunn.

Han sier: «Undre eder ikke over den ild som kommer over eder til prevelse, som om der hender eder noe underlig! Men i samme mon som I har del i Kristi lideler skal I glede eder, for at I i hans herligheidsåpenbarelse kan glede eder med jubel. Om I hennes for Kristi navn skyld er I salige fordi herligheits og Guds And hviler over eder.» Dette er den sande stilling i Gudslivet. Ingen bor tro på den, vi frydes heller når vi har sorg en liten stund ved allehånd fristelser.

Den annen lidelsessetting Peter fremholder er å leve som en mor, tyv eller ugjerningsmann. Hvordan lider en sådan?

For det første har en sådan

dårlig samvittighet, og er redd

ved å bekjenne bor vi ikke dra oss, ti om vi så gjor vil vi ikke

glipp av megen velsignelse. Sånn taler meget alvorlig om den sjel som undrar sig, har ikke lyst til.

La oss beregne omkostninga og stille oss i kampanen, har trodd og bekjent til frelse, la oss fortsette og trø til dem dalet. Vi var stol, sjelens frelse.

Vi er forvissset om at fiende vil reise sig til hårdnakket motstand og frysende hat mot dinne Guds ord bekjennere. Han følger dem med Guds frende og betyr samtidig nederlag for seg. Hans skikkelse kan ikke se som der personlig reiser mot ham, men han innskyter, snedige ånd i mennesker, og får denne måte det ene menneske å reise sig mot det annet. Ja, og brodre både kjedelige og der går under skinnet av ånden, men som kun er religiøse, i dette tilfelle reist sig til kr. mot hverandre, uten riktig selvverd, ikke bevisst at de herved står sig til tjeneste som djevelens håndtlangler.

Av mangen på full frelse er de satan skaffer sig håndtlanger

etter Jakobs ord når han sier «hvorfra kommer all ufredenhet» hvorfra kommer all striden blandt eder? er det ikke eders ster som fører krig i eders land, mer,» o. s. v. Gud vil frelse os til ålyste, og når han det gjort mister fienden sin innbydelse hos oss.

Joseph som i foregående kapitel er nevnt som et eksempel der den redskap til at Guds plan ble gjennemført ved bekjennelsen er avgjørende for kristenlivet. Det kan med rette sies å være selve løsepunktet. Dette er vår fiende ikke klart bevisst. Når han ikke kan hindre bekjennelsen, så vil han reise sig til motstand og hat mot den bekjennende. Således blir hat og forfølgelse og misskjennelse en selvfølge.

Så ondt og provende det enn kan føles, å bli miskjent og forført til uskyld, har det dog sine lyse sider! Ti det er et klart kjenntegn på en rett stilling i Gud. Den dag vi inngår motstand har fra noen kant for hans navn skyld, står vi i fare etter Jesu egne ord: «Ve eder når alle taler vel om eder.» Mesteren har tvertimot sagt: «I skal hates av alle for mitt navn skyld.»

Det rette forhold til Gud blir således en lidelsessetting; men den bringer kun glede og velsignelse til vårt indre liv. Nu må ingen tro at der ikke finnes lidelse uten for kristenlivet, tvertimot.

Peter fremstiller i sitt brev to lidelsessettinger. Vi skal se litt på disse, og så kan leseren dra slutning om forskjellen. Ingen bor tro at det er bare de forfulgte kristne som har det ondt og lider, så vi derved skrekkes og tar avstand av den grunn.

Han sier: «Undre eder ikke over den ild som kommer over eder til prevelse, som om der hender eder noe underlig! Men i samme mon som I har del i Kristi lideler skal I glede eder, for at I i hans herligheidsåpenbarelse kan glede eder med jubel. Om I hennes for Kristi navn skyld er I salige fordi herligheits og Guds And hviler over eder.» Dette er den sande stilling i Gudslivet. Ingen bor tro på den, vi frydes heller når vi har sorg en liten stund ved allehånd fristelser.

Den annen lidelsessetting Peter fremholder er å leve som en mor, tyv eller ugjerningsmann. Hvordan lider en sådan?

For det første har en sådan

dårlig samvittighet, og er redd

ved å bekjenne bor vi ikke dra oss, ti om vi så gjor vil vi ikke

glipp av megen velsignelse. Sånn taler meget alvorlig om den sjel som undrar sig, har ikke lyst til.

La oss beregne omkostninga og stille oss i kampanen, har trodd og bekjent til frelse, la oss fortsette og trø til dem dalet. Vi var stol, sjelens frelse.

Det eldste bibelhåndskrift

orkenen. Jeg kjenner ditt hov mot, og ditt hjertes ondskap, ti du er kommen hermed for å se på kampen. Her ser vi også at han kom fra Davids egen brot tillesom tilfallet var med Josef. Når vi folger denne linje, fremgår det samme overfor alle bekjennere. Hater kom fra deres nærmeste, og gjor det den dag idag. Ja fra dem som i åndelig henseende skal stå nærmest.

Men se hvilket besluttende svar David ga sin vrede bror: «Hvad har jeg gjort, det var bare et ord.»

Bare et ord er nok og vreden optendes. Et vil selv sitte på tronen, og tror å kunne gå av med seieren, men er dog maktet, løse når det avgjørende kommer. Da har heller ingen evne til å skjedne, de mener det er bare hvomot og kan ikke se det er tilsliden til Gud, og lydigheten mot hans åpenbarelse som er grunnlaget for bekjennelsen.

SPREDTE FELTER

Stevne i Arendal

(Resten)

Stevnet fortsettes mandag med samtale over: «Tjenesten i menigheten.»

Et par sanger blev sunget, hvorfra br. J. Hushovd leste Kol. 3, 1–4.

Daniel Nilsen innledet med Efs. 4, 1–16. Kristus som er menighets hode, vet best hvad menigheten trenger. Det er han som gav noen til apostler, (gjennem dem har vi fått omrent hele det nye testamentet), og noen til profeter. Den profetiske nådegave bringer skjulte ting frem i forsamlingen. 1. kor. 14, 24–25. Vi trenger alt Gud har tiltenkt menigheten! Den profetiske nådegave skal være i menigheten fra pinsedag til bortrykkelsen. I Filipp. ser vi hva en evangelists gjerning består i. En bibelsk evangelist oplever bibelens ord, og hjelper menigheten å opleve dette. I Paulus finner vi flere av disse nådegaver kombinert. Han var apostel (Rom. 1, 5, 1. kor. 9, 2), han var hyrde eller eldste (1. Pet. 5, 1.), han var også lærer (1. Tim. 2, 7). En hyrdes gjerning er å vokte børnen fra at som vil forderne den, passe den for «rovdyrene», villfarende lærdomme og også gi dem åndelig mat og drikke.

Kjæls: Det er nødvendig å ha et godt grunnlag å bygge på. Leste Ap. gj. 6, 1 fgl. Dette beviser hvordan apostlene gikk frem når de skulle utta noen til tjenesten. De uttok dem ikke fordi de var rike og hadde en fin stilling, men fordi de var fulle av tro og den Hellig And. Derefter leste han om tjenestene, fra Rom. 12, 6 og Tim. 5, 17.

Det blev fremholdt at grunnet all spiltelse var ikke alle nådegaver virksomme i alle disse forskjellige grupper. Ipr nevnte nådegaver var ikke gift til en enkelt gruppe, men til menigheten som en helhet. Man var også enig om det var ubibelsk å innsette til eldste og ledere unge menn, som hadde liten erfaring og kjennskap til Guds ord, eller i hele tatt å innsette dem som ikke holdt bibelens mål. Se målestokken i 1. Tim. 3, 1–10 samt Tit. 1, 5–9. Broder Paulsen fra Tvedstrand

taite også litt om dette. En annen br. nevnte at de som tjener i menigheten trenger megen nåde. En broder mente at unge menn ikke lunde innsattes som eldste, da det er tale om at man skal ha troende barn. Tit. 1, 6. Evangelist Toresen fremholdt det måtte være hoiaktede menn blandt brodrene. Mange store og belærte samhører kom frem som dessverre vil bli for langt å referere. Motet avsluttedes med at vi stående takket Gud. Et par herlige budskap i tunger med tyding, samt en profeti blev oss meddelt ved An-

den!

Slutningsmøtet mandag aften åpnedes med sangen nr. 62 i Schib, hvorefter Terje Hushovd leste Hebr. 12, 25–29 og dvelte ved Guds tale til menneskene. Se til at du ikke avviser ham som taler fra himlen. Sørensen sang: «I det fjerne jeg skuer et underbart syn.» Daniel Nilsen leste Jud. 1, 20–23. Vi skal ikke oppbygge oss på noe annet en vår heilige tro. Vi lever ikke for oss selv, men skal også yde til andre. Og vår ydeevne står i forhold til hvad vi nyter fra Gud. En broder sa: «For kjente jeg ikke navnet Jesuss, men nu kjenner jeg det.» En broder frembar hilsen fra vennerne i Brooklyn. (Hebr. 10, 25.)

En broder sa: «Jeg er glad for frelsen er en virkelighet. Den tunge som for bandet, synger i dag. Den sjel som før var sort er hvit idag.»

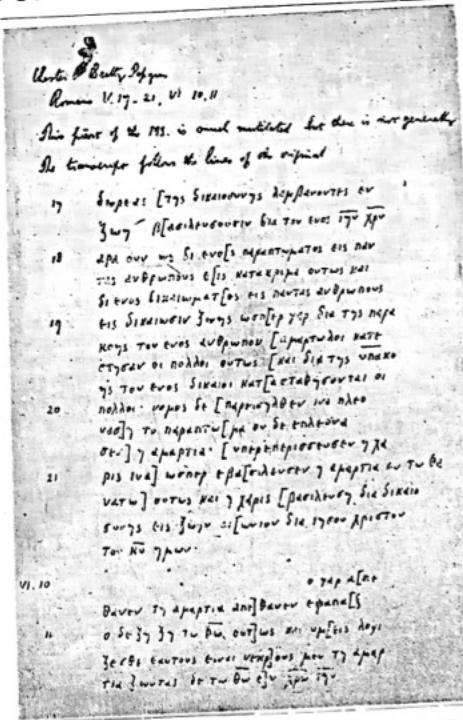
Flere vidnet om sin Frelser. Holm sang: «Mens alt så herlig blomstrer», og fortalte om en tildragelse fra et bonnemote. En suster sang: «Ta mig ved hånden, o Frelser, led mig ad veien frem. Selv om den selsomt snor sig, sikret det bører hjem!». Efter bonnemoten fikk de se at sosteren var flyttet hjem til herligheten med denne sang på sine leper. Du som er uten samfund med Gud, såk om han ikkvel.

E. Toresen: Jerm. 8, 20. Jeg synes dette er et av de alvorligste ord i min bibel. Første gang vi finner ordet stevne er i Matt. 28, 16. Så dette er bibelsk. Da jeg blev frelst, spådde dem mig undergang; men jeg har hatt fremsang. Halleluja. Kjelås sang og vidnet om at Jesus tok vår synd og skyld (straff) på sig for at vi skulde gå fri. Soster Amot, Larvik: Hvor salig å bo på forlovens grunn.

Broder G. Gundersen: Her kunde vi holde på lenge da emnet er uttemmelig. Vi blir aldri trette av Guds ord.

Misj. D. Jakobsen: «Jesus blir dyrebare fra år til år. Vi har vært i den stilling dere ufrelste er. Men idag er vi frelste! Priset være Gud.

Vår evangelist ute i Banda tok op en liten pike ute på veien. Han bragte henne hjem til misjonsstasjonen. Vi tok fillene av og vasket og klædt henne i nye kler! Hun fikk navnet Sara. En tid etter var vår evangelist ute og kom tilbake med en annen liten pike. Da satt Sara på trappen klædt i sine nye kler. Når den lille pike som senere blev kalt Piaari, så Sara, turde hun ikke gå bort til henne. Men Sara sa: «Sett dig her hos mig; for sådan som du er nu har jeg vært. Og sådan som jeg er nu skal du bli. Lovet være Gud!»

Arsfest

Den norske Kongomisjon

(Alb. M. Christiansen) har Årsfest sondag den 16. oktober kl. 5 i Vennekretsens lokale, Østerhaugsgt. 1, Oslo.
Alle hjertelig velkommen.

Bibeluke og stevne.

Filladelfia forsamlingen i Sarpsborg hadde innbudd til bibeluke fra 5. til 11. september med avslutningsstevne sondag 11. september. Som bibellarere var innbudd br. Erling Strom og Werner Skibsted. Bibelukken begynte med velkomstmøte mandag kl. 8. Det var ikke særlig mange tilhørende, men der var også endel fra andre forsamlinger i byen som var fremmøtt. Br. Soderberg ønsket alle velkommen. Derefter talte br. Erling Strom og han frembar mange herlige og dyrebare sannerheter. Det var en god ånd over møtet, som etter hvad det er blitt fortalt, hvilte over både bibeltimen og de offentlige møter hele uken. Det var bonnemoter og bibeltime hver dag til og med fredag. Lordag brodsbrytelse for troende dopte. Sondag var også 7-mannsmusikken fra Halden kommet og de hadde møter i lokkalet kl. 11 og 7. Kl. halv 5 var det friluftsmøte i Kullasparken, hvor Strom, Karl Petersen og G. Soderberg talte. Det vil nok viste sig som br. Soderberg uttalte at bibelukken ikke er slutt fordi om de møtte skiller. De frukter som en slik sammenkomst om Guds ord bringer vil være av betydning for både tiden og evigheten.

G. I.

Den norske Kongomisjon.

I tiden fra 20. mars til 20. september 1932 har jeg mottatt følgende bidrag til br. Alb. M. Christiansens virksomhet i engelsk Congo:

L. og S. S., Bergen kr. 110, Habet, Eidsvoll v. Arnt Andersen 91.66, Fredrikstad ved Sv. Shwan 161, Ploen gt. 4, Oslo v. Marthin Nielsen 59, Betania, Hyggen v. Helene Jensen 20, Gyldenpris 601.13, T. M., Hyggen 10, Betel, Magnor v. A. Bekasen 40, Holmsbu kvinnesamfunn v. Signe Iversen 100, O. C. M., Nannestad 105, 2 sørstre, Lillesand 10, Drammen 300.

På br. Christiansens vegne ber jeg hver enkelt give motta en hjertelig takk.

Danvik pr. Drammen 20. september 1932.

Erling Syvertsen.

Sammenlutting.

Tirsdag 20. september blev de tre største metodistsamfund i England forenet til ett. Nu eksisterer ikke lenger «Den forenede metodistkirke», «De oprinnelige metodister» og det wesleyanske samfund.

Den nye metodistkirke blir Englands største kirkelige organisasjon nest etter den anglikanske statskirke.

Et budskap i tunger med tydning fremkom.

Hermed sluttet dette stevne,

K. Iversen.

GUDS PLAN

V. (Fortsatt). Guds plan for verdens gjenløsning. — Det guddommelige program beskrevet i 3. Mosebok 23.

Er det mulig for oss å være usyret i hjertet? Ja, på samme måte som en jude bringer sørdeigen vekk fra sitt hus. «Vet I ikke, at eders legeme er et tempel for den Hellige And? Gud har i sin underfulle nåde skapt oss til å være hans bolig, og har gjort våre hjertet til sitt hjem, og Gud den Hellige And er derfor vårre huses overhoved, og hvis vi åpner hver skruk og hvert skap i våre liv og ber han gjennemsoke oss og fjerne surdeigen fra oss, vil han gjennemsoke og rense og liture oss for synd.

Vår bonn skulle være:

Ransk mng. o. Gud, og prøv mitt liv, min handling og all min vel, vis mig det alt, og lar meg å se det slik som det sees av dig.

La lyset fra deg oplyse min sjel med lyster og tomt begjær! velk min samvittighet så jeg får se hvor fryktelig synden er.

Ransk mine tankers dypeste grunn hvært eneste skjult motiv, kammerme med de besmittede ting, som hersker over mitt liv.

Vår Gud lengter etter således å ransake oss, og det er bare på denne måte vi kan holde de syv dagene ubraverte heitid med usyret brod, nyttende uhindret samfund og livsforbindelse med Gud, og samtidig komme inn i noe av den erfaring som er beskrevet for oss i apostelen Johannes' ord: «Men vårt samfund er med Fadren og med hans Senn Jesus Kristus.» (1. Joh. 1, 3).

3. Förstegredens heitid. «Og Herren talte til Moses og sa: Tal til Israels barn og si til dem: Når I kommer inn i det land som jeg vil gi eder, og I holder dets host, da skal I bringe det kornbånd som er det første av eders host, til presten. Og han skal svinge kornbåndet for Herrens åsyn, for at I kan vorde velbehagelige; dagen etter sabbaten skal presten svinge det.» (3. Mos. 23, 9–11.)

Legg merke til at reglene i forskriften for denne heitid er at presten skal svinge et kornbånd avhestens förstegredne «for at I kan vorde velbehagelige» (engelsk oversettelse: «til å bli antatt for eder») og dagen da han svinger dette kornbånd for Herrens åsyn er «dagen etter sabbaten».

Dette er nemlig meget viktig. «Hvis ikke hveteorknet faller i jorden og dør, blir det bare det ene korn; men hvis det dør, bærer det megen frukt.»

Vår Herre «som hveteorknet» døde og ble gravlagt; på den første store påskedags morgen, «dagen etter sabbaten», oppsto vår Herre fra de døde som förstegredens kornbånd og ble svinet for Herrens åsyn for å bli antatt for oss. «Men nu er Kristus opstanden fra de døde og er blitt förstegreden av de hensvede.» — «Kristus er förstegreden; derefter skal de som heter Kristus til —» (1. kor. 15, 20, 23.)

Lite forstod presten den dag betydningen av hvad han gjorde, skrygge viser sig kun når solen skinner.

Av
REV. E. L. LANGSTON
i «The Life of Faith».

når han svinet kornbåndet for Herrens åsyn. Dette kornbånd har sitt ny-testamentlige sidestykke for oss kristne.

Hoituden ble feiret etter de usyredes brods hoitud, derfor har förstegredens hoitud en spesiell betydning for de der lever et «usyret», helig, grunnfestet, kristent liv.

Vår Herre som det svinet kornbånd blev antatt for oss; det vil si, alle hans opstandelsesfull-komne goder er våre. «Min Gud, som errik på miskunn, har for sin store kjærlighets skyld, hvordan han elsket oss, gjort oss levende med Kristus, enda vi var døde ved våre overtrødelser — av náde er I frelse — og oppvakt oss med ham og satt oss med ham i himmelen i Kristus Jesus.» (Efes. 2, 4–6).

Legg merke til ordene «gjort oss levende med», «oppvakt oss med», «satt oss med». Lever vi dette herlige liv her på jorden?

4. Pinse eller ukens heitid. «Og I skal telle fra dagen etter den sabbat, fra den dag I bringer svinekornbåndet — ful-

le syv sabbater skal det være; til dagen etter den syvende sabbat skal I telle femti dager, så skal I bringe en ny gave frem for Herren:

Fra eders boliger skal I bringe svingebrot, to brod, av to tienderparter av en efa fint mel skal de være; de skal bakes syrede; de er en forstegreden for Herren.» (3. Mos. 23, 15–17.)

Av de syv hoituder er der tre store, nemlig påsken, pinsen og lovsalenes hoitud. Påskefesten er forbillede på Israels tidsalder. Pinsfesten er forbillede på menigheten tidsalder og lovsalenes hoitud er forbillede på tusenårsriket.

Legg merke til reglene og forskriften angående pinsefeien.

I. Förstegreden av hvetehesten skal bringes frem på den femtiende dag etter at kornbåndet av bygg ble svinet. Den gang blev et kornbånd svinet for Herrens åsyn, men på pinsfesten var det ikke et men til i form av to brod, som etterpå skulle være prestens føde. Og legg merke til at der skulle være surdeig i broden.

II. Pinsen skulle være en dag da alle skulle gleda sig for Herrens åsyn. (5. Mos. 16, 9–12.)
(Mere.)

Kristuslivet

Forts. fra 1. side.

men ikke således, som du steder den. Misforståelsen kom simpelthen av at han hadde Kristuslivet, var født påny. Han hadde en levende religion, mens hun kun hadde religionens former. For han var kristendommens makt en person: Kristus på Guds trone og på hans hjertes trone. Guds Senn gjorde Guds bok til noe levende og herlig.

Det som Kristus har kjært, blir også kjært for oss. De som tilfredsstilte Jesus men han vandret hervede, tilfredsstiller også oss. Kristus vinner skikkelse i oss, og derfor finner vi det ikke vanskelig men naturlig å elske hvad han elsker og å gjøre hvad han vilde gjøre, og å leve med overstrommende glede selv på jordens triste steder, fordi selv jordens merke steder ved náden forvandleres til himmelske steder i Kristus Jesus.

Gylde korn.

— Gud har større aktelse for et menneskes tro enn for noe annet som finnes i det; for Herren har utvalgt troen til å være den hånd, hvorigjennem han vil medde sine nådegjerninger og sin frelse. Hvis noen bebreider oss fordi at vi tror på Gud, så svarer vi dem at Gud har holdt sine løfter, bønnhert oss og hjulpet oss i vår nød. Selv de mest håndnakke-de tilvitere er nedsakket til å boe sig for kjennsgjerningenes logikk.

— Forfengelighet er den største hindring for sann storhet.

— En falsk venn og din egen skygge viser sig kun når solen skinner.

50 år

er det i siden Frelsesarmeens begynnte sitt misjonsarbeide. De første som ble sendt ut, var kommandør Frederick Booth-Tucker, kommandør Henry Bullard og tre andre officerer. De begynte i Indien. Men idag spenner Armeens misjonsvirksomhet over mange og store arbeidsfelt i Asia og Afrika. Bare i India har de for tiden over 3000 officerer og omkring 5000 korps og utposter. Forevrig arbeider de i 45 land med 5015 officerer ved 6219 korps og utposter, foruten 202 sociale institusjoner. Den eldste nulevende misjonsofficer er Henry Bullard.

Bøker

«Underet i Nystuene», av Amanda Devoldsen, og «Annes brev til den Gode Gud» av Anna H. M. Reinitz, oversatt av Chr. Svendsen, er to gode fortellinger for barn. Det vil være en kjærkomme gave og en velsignet lesning for både store og små. Bøkene er på 16 sider med omslag i farvertrykk og koster bare 25 øre.

Bøkene er utkommet på Norsk Sondagsskoleunions forlag.

På samme forlag er også utkommet som brosjyre et foredrag av sekretær Chr. Svendsen, holdt ved det første frikirkelige vennstevne i Oslo 1932, «Menigheten og Barnas». Brosjyrer koster pr. 100 stk. kr. 5.00 og enkeltvis 10 øre stk.

Bøkene og foredraget fås i Norsk Sondagsskoleunions forlag Oslo.

— Intet vidner så sterkt om Guds hat til synden som Jesu Kristi kors.

FOR FAMILIENS YNGSTE

EN KVINNE

i Virginia gikk aldri på sondagsskole for hun var 85 år gammel; men siden den tid har hun gått der regelmessig og gjor det fremdeles trost hun er 97 år gammel. — «Man blir aldri for gammel til å lære», sier ordspråket. Og dette burde særlig gjelde når det er tale om Bibelen. Den blir vi aldri utmerkt i hverken i tid eller evighet.

Var det ikke et godt svar?

ke handen op. Han hørte ikke til som var meget opvakt, så han ventet ikke noe bemerkelsesverdig fra henne. «Hva mener du du?» spurte helleren. — «Jeg vet ikke om det er riktig,» svarte hun, «men har vel vist Jesus alle de sjeldne han kunde frelse, dersom han ville?» PA korset.»

Var det ikke et godt svar?

DARLIG HANDEL

En sondagsskolelærer bad en elev om å nevne noen mestsker i bibelen som gjorde en dårlig handel.

«Essau gjorde en dårlig handel, han solgte sin førstefodesrett for rett linsers var det en gutt som svarte, «Og Judas», svarte en annen, «og da en dårlig handel han solgte Herre og Freiser for tredve soldater.»

«Det står i Bibelen at også

gjor en dårlig handel som vinner verden, men tar skade på sin egen svarte en tredje.

«Det er altsammen riktig,» svarte læreren, «men nu skal jeg nevne et eksempel på en gutt som ikke lot seg på en dårlig handel.

Det var en skibsgut ombord på stor dampfer. Han blev en gang opp av styrmannen: «Hva vil du ha hjelpe mig med en log?»

Hva tror du gutten svarte? «Alt Kalifornias gull er ikke nok, hevde han. Styrmannen,» svarte gutten alvorlig, «du kan ikke hjelpe Dem med å lyve, spørsmålet. Omsider rakte en liten pi-

ET GODT SVAR

er den som står i en religionisme om Jesu sjekkamp i Getsempane. Hele klassen var dyp grepet da de hørte om Freiserens fryktelige lidelse. Tilslutt spurte læreren: «På hvilken måte tror englene fra himmelen styrter Jesus?» — Ingen våget å svare på spørsmålet. Omsider rakte en liten pi-

Der er dem som står ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11. 28.

Aргентина.

BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sonstebø, Otterholm, Be.
Telemark.

SIGURD GRØNVOLD:
Joh. O. Johnsen, Slemmesad.

Afrika.

TOMINE EVENSTAD:
M. Walde, Ibsenagt. 103, Egersund.

HILMA HERMANSEN:
Ol. Krogstad, Soli, Røldingen.

INGRID LØKKEN:
S. W. Bjertnes, Torshov p. o., Oslo.

MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johansen, Levenskioldsvei,
Lilleaker pr. Oslo.

DORGHILD NORDLI:
Dronningens gt. 20, Narvik.

HILDA WERGEDAL:
Jens Jernes, Passegård p. o. Sand
vær.

RAKEL EDWARDSEN:
O. Langerud, Numedalsbanen,
Kongsberg.

B. og GUNHILD FINSTRØM:
Anne Husås, Kviteseid, Telemark.

FINNMARK.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

HENRIK EILERTSEN, Postboks 34
Tromsø.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobspr.

KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand
Forsangerfjord.

DORTHEA KLEM:

Tora Finneurd, Danvik, Drammen.

HANS SVENDBERG:

Hardy O. Mossberg, Kredithank
Halden.

India.

AMALIE CARLSEN, V. Porsgrunn.

FRANCK DESMOND:

Hardy O. Mossberg, Kredithank
Halden.

DOROTHY NORDLI:

Dronningens gt. 20, Narvik.

HILDA WERGEDAL:

Jens Jernes, Passegård p. o. Sand
vær.

RAKEL EDWARDSEN:

O. Langerud, Numedalsbanen,
Kongsberg.

B. og GUNHILD FINSTRØM:

Anne Husås, Kviteseid, Telemark.

FINNMARK.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

HENRIK EILERTSEN, Postboks 34
Tromsø.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobspr.

KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand
Forsangerfjord.

DORTHEA KLEM:

Tora Finneurd, Danvik, Drammen.

HANS SVENDBERG:

Hardy O. Mossberg, Kredithank
Halden.

HJEMMEVÆRENDE MISJONÆRER.

INDIA: DAGMAR ENGSTRØM:

O. Ekornnes, Jarven, Larvik.

OLGA SCHULT:

Gerd Sjøveland, Rosenvangsgt. 1,
Oslo.

ALFRED BJERVA:

Torolf Andersen, Schæffergt. 10 L.

SIGNE PEDERSEN OG INGA
JOHNSEN:

Th. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN OG IDA LORENTSEN:

Misjonsresten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN:

Jul. O. Lind, Moss.

Hjemmeværende misjoner.

INDIA: DAGMAR ENGSTRØM:

O. Ekornnes, Jarven, Larvik.

DAGMAR JACOBSEN:

Sverre Severinsen, Smittestroms-

veien 19, Drammen.

Afrika: EMMA HOEL, Parkvei

6, Oslo.

Utgitt ved en redaksjonskomite.

Glommens trykkeri.

NUMMER 20.

Evan

Arbeidet i det

Sydz-Amerika

Ved et overblikk over

stasjonene av Sydz-Amerika, over